

Osebne vesti

UMRLA JE CVETA KIKELJ-FLORJANČIČ

Številne medicinske sestre, njeni sodelavci in drugi, ki smo jo poznali, smo se dne 10. 3. tl. žalostni poslovili od sestre Cvete na pokopališču v Mariboru.

Višja med. sestra *Cveta Kikelj-Florjančič* se je rodila 18. 4. 1921 na Jesenicah. Šolo za med. sestre je dovršila leta 1942 v Ljubljani in leta 1943 napravila dopolnilni babiški tečaj v Ljubljani.

Službovala je na ginekološkem in internem oddelku bolnišnice v Celju, na internem oddelku v Novem mestu in od leta 1953 do upokojitve leta 1977 kot glavna med. sestra na ušesnem oddelku v Mariboru.

Ob odprtem grobu je zadnje besede v slovo spregovoril njen dolgoletni sodelavec in predstojnik prim. dr. France Cundrič. Podčrtal je njene človeške vrline in izredno predanost poklicu zdravstvene delavke ter med drugim dejal:

»Ko smo se pred letom dni ob vaši upokojitvi poslovili v našem zavodu od vas in vam želeli dobro zdravje, počitek ter srečno življenje v krogu vaše družinice, je bila v nas — v vaših sodelavcih pristrčna zahvala za vse, kar ste dali bolnikom in zdravstveni službi. Leta 1953 ste prišli med nas, na naš oddelek kot medicinska sestra z velikimi izkušnjami in sposobnostmi. Zato ste prevzeli mesto glavne oddelčne sestre z vso odgovornostjo in obsežnimi nalogami, ki jih nalaga to delovno mesto. Organizacijske in vzgojne sposobnosti, ki ste jih delili z besedo, predvsem pa z lastnim zgledom, ste bili na oddelku učiteljica in vzor zdravstvenega delavca. Ime »sestra Cveta« je bil v bolnišnici in zunaj nje pojem odlične med. sestre, polne ljubezni in skrbi do bolnikov, izredne srčne kulture, čuteče narave, plemenitega značaja in neprisiljene vedrine. Verovali ste le v dobre človeške lastnosti in boleče ste občutili nezrele slabosti ljudi. Bili ste skrbna in ljubeča mati svojemu edincu in plemenita družica življenjskemu sopotniku. V imenu vseh sodelavcev in v svojem se iskreno zahvaljujem za vaše dolgoletno in zgledno sodelovanje, za nesebično delo ob bolnikih in za nadvse lepe medsebojne odnose na našem oddelku, ki ste jih negovali predvsem s svojim zgledom.«

Smrt naše kolegice sestre Cvete je prišla nepričakovano in boleče. Kirurški poseg ji ni prinesel ozdravljenja, ki je vanj tako upala, temveč slovo od nas vseh in njene družine. Spomin nanjo je podoba človeka, ki je z vso vdanostjo vestno izpolnjeval in izpolnil vse svoje življenjske in poklicne naloge.

Njene sošolke

V SPOMIN SESTRI MANICI MEGLIČ

Naša rana je znova boleča, ko pišemo te besede v spomin na sestro Manico. Ob njeni smrti nismo pisali v naši reviji o sodelavki M a n i c i M e g l i č, zato naj bodo te besede v spomin na obletnico njene smrti.

V nas je še vedno občutek, da pride sestra Manica, da je njena odsotnost le začasna in da bo kot vselej delila z nami vse, kar nam prinese naš skupni dan.

Manica Meglič je bila rojena leta 1931. S svojo veliko družino je živela v Hočah pri Mariboru. Leta 1950 je diplomirala na šoli za medicinske sestre v Ljubljani. Leta 1970 si je pridobila strokovno izobrazbo višje med. sestre. Njena delovna pot jo je vodila skozi otroški dom, bolnišnico, obratno ambulanto Tovarne »TAM« in leta 1962 v Zdravstveni dom Maribor.

Od tega časa je bila patronažna med. sestra v Hočah. V patronažnem kolektivu se je izoblikovala v terensko med. sestro, kakršno si predstavljamo, da naj bi delovala na terenu. Svoje življenje je združila s terenskim delom. Pod njenim Pohorjem, sredi svojih varovancev je rasla njena trdna družina, v kateri je bila vzorna mati šestim otrokom in iskrena, vdana zakonska tovarišica. V lastni družini je črpala moč in voljo, da je bila enako predana družinam na terenu. Svojega dela ni omejevala z delovnim časom. Vrata njene hiše so bila varovancem vselej odprta. Obiskovala jih je z vnemo in skrbjo daleč v strmo Pohorje. Vedela je, kje se mora vključiti, da bi lahko storila čimveč za družine, ki so jo potrebovale. Kot družbena delavka je s svojo osebnostno zrelostjo veliko prispevala v dobro ljudem.

Takšno smo jo doživljali tudi v kolektivni sredini. Vselej pripravljeno prevzemati naloge, pomagati, spoštljivo do svojih sodelavk, na katere je blagodejno vplivala s svojo umirjenostjo, zbranostjo in življenjskim realizmom. Svoje osebne skrbi je znala podrediti širšim problemom.

Tako se je s tihim ponosom, veseljem in pogumom razdajala za svoje, za nas, za družine. Ko jo je strahotna bolezen načenjala in je zaradi nje pričela ugašati, je ostala do kraja zvesta svojemu človeškemu liku. Do zadnjega diha je živela za druge, zase je želela le še kapljico pohorske studenčnice.

Ob odprtem grobu, ki ga je zagnilo cvetje in zakrila množica njenih ljudi, so se ob slovesu proti njenemu Pohorju izgubile besede... da najboljši ljudje najčešče odhajajo prvi.

Patronažne med. sestre
ZD Maribor